

©COLUMN|STIJN

Mineraalwater

Elegant beweegt ze haar handen door haar haar. Ik observeer het schuim dat langzaam van haar schouders glijdt. Even staar ik haar aan, om vervolgens de badkamer in mij op te nemen. Ik zie vrij gewone dingen: wat flesjes, een stuk zeep, een douchegordijn. Alleen een fles Spa Blauw kan ik niet plaatsen.

Welke shampoo ze gebruikt, ben ik vergeten; ik onthoud dat soort dingen niet. Wel herinner ik me dat ze het product met zorg heeft uitgezocht. Zo is ze: bij alles wat ze doet, denkt ze eerst goed na. Ik bewonder dat.

Uren kan ik met haar praten, over wetenschap, ons promotieonderzoek, het leven. Steeds verrast ze me met nieuwe perspectieven. Maar ja, ze is dan ook veel slimmer dan ik, veel wetenschappelijker.

Tevreden bekijk ik haar gesloten ogen. Met een zachte straal water spoelt ze het schuim weg. Ze opent haar ogen en kijkt me stralend aan. 'Kun je mij die fles aangeven?' Ze wijst in de richting van de fles Spa Blauw. Mijn mond valt open.

'Ik vind het water hier te hard, dus...', zegt ze aarzelend. Ik val haar in de rede. 'Dus je vindt dat het water te veel mineralen bevat en daarom koop je mineraalwater?', zeg ik pestend en tegelijkertijd verbaasd over haar volstrekt onwetenschappelijke handelen.

Schuldbewust kijkt ze me aan. Om mijn gesar niet al te pijnlijk te maken, kus ik haar schouder. 'Tja, ik ben niet zo rationeel in dit soort dingen', zegt ze zachtjes. 'Ik wilde mijn haar gewoon wat mooier maken. Maar het was inderdaad dom.' Grijnzend vergeef ik haar.

Dat ik zojuist ontdekt heb dat Spa veel calcium-armer en dus zachter is dan Wageningen kraanwater, ga ik haar voorlopig nog niet vertellen. **R**

Stijn van Gils (29) doet promotieonderzoek naar ecosysteemdiensten in de landbouw. Maandelijks beschrijft hij zijn worsteling met het systeem wetenschap.

